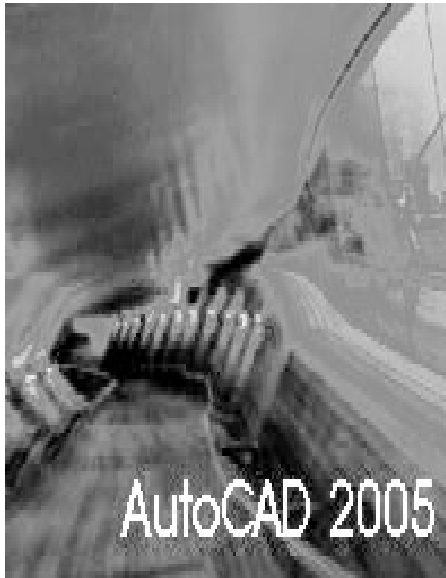

Có Những Tháng Ngày

Truyện của DLDT

Mới đó mà thời gian qua thật mau . Kể từ ngày tôi vào làm việc cho Caltrans (*California Department of Transportation*) thì mọi việc được coi như là ổn định. Nhớ ngày mới vào làm mà tự cười một mình. Cứ quen với lối làm việc ở sở tư, tôi lên bộ nào caravat, nào giày đen láng bóng cùng áo vest 3 mảnh. Sếp ra đón tôi vào lùi xùi hơn anh gác công, chỉ quần jean với áo thun *Polo*. Tôi như bị kê tủ đứng, ngượng nghịu nói vài lời tự giới thiệu. Sếp cười khà khà và nói ai mới bắt đầu cũng vậy cả, rồi mọi chuyện sẽ quen thôi. Thấy Sếp xuề xòa, vui tính nên tôi bớt thấy què vội cởi áo vest cầm tay rồi nói đùa ở đây nóng quá. Sếp cũng không kém phần lém lỉnh trả lời chúng tôi là công bộc của dân nên phải tiết kiệm năng lượng, tiền trả tiền điện cũng là tiền thuế từ người dân. Thời đó trong đơn xin việc tôi ghi rõ là sẵn sàng làm bất cứ nơi nào trong California nên khi sếp gọi phone interview tôi vẫn không biết mặt sếp. Tôi còn nhớ câu chốt sếp hỏi là ông có sure là muốn làm việc tại district này không vì vùng này hơi đặc đỏ và tôi mạnh dạn trả lời không có chi mà lo vì tôi độc thân, ăn ít chơi ít và tiết kiệm nhiều.

Vào làm việc cho Caltrans tôi coi như đời mình đã qua trang, thử đó còn dùng thước , vẽ tay cho các PS&E xong chuyển qua bộ phận thợ vẽ để trình bày lại cho đẹp và đúng không mẫu. Xếp tôi là người thông minh vui tính chỉ phải tội là nhác làm việc mà lại siêng năng trong việc mua bán stock, do đó xếp cứ dồn việc cho tôi để còn thì giờ nghiên cứu

chơi đề . . . stock. Lúc đó chưa có internet nên xếp có cái radio nhỏ để nghe tin tức. Tôi thì nhân cơ hội đó học hỏi rất nhiều kinh nghiệm về *design*, làm xong là đưa sếp duyệt và `dóng dấu. Thời đó ngạch kỹ sư có 4 cấp: *junior, asistance, associate* và *senior* và muốn đổi ngạch phải thi viết trước sau đó thi vấn đáp nếu đậu tên mình sẽ có trong eligible list, sau đó hể có nơi nào *opening* thì mình có quyền nộp đơn dự thí . Nói không phải là nói độc chứ kỳ thi viết nào cũng học xì dầu rất

khó khăn cho mỗi lần đổi ngạch. Tôi thì chí thú làm ăn không phải yêu thích gì nghề nghiệp mà chỉ sợ bị layoff. Sau thời gian lao đao trong trại cải tạo và thời gian đầu làm việc bậy bạ để kiếm sống, nay có job thơm như múi mít ai ngu gì để bị đuổi. Sau một thời gian làm việc, xếp thấy tôi làm việc hăng quá, thương tình bảo : vào làm cho State đã khó mà bị đuổi việc khỏi state lại càng khó hơn nữa . Tội gì mà làm cho nhiều , không

ai giàu có được nhờ làm việc cho state đâu. Anh cứ theo tôi chơi stock biết đâu sẽ về hưu khi 50 tuổi . Tôi độc thân lại hay nghe lời xúi nên kí ca kí cốp nhờ xếp chỉ cho đánh. Sau năm 1987 là năm stock bị sát ván xuống gần một nữa, mua stock nào cũng trúng không biết vì xếp chỉ cho trúng mảnh hay là tại tôi tới số làm giàu, mua đầu trúng đó. Được tiền mình vui đã dành mà xếp cũng vui lây vì tôi cũng tỏ vẻ hào sảng với sếp. Trúng stock là mời đi ăn trưa ngay, kể ra mời cũng đáng đồng tiền bác gạo vì tôi có biết gì đâu, tôi chỉ là kẻ chơi theo, sếp đánh gì tôi đánh cái đó, sếp bán trước thì tôi bán sau đó khoảng một giờ, tiền vào sao mà dễ dàng quá. Sếp lại còn

khuyên những câu độc đáo lắm , ví dụ như sếp nói đừng bao giờ lên ngạch associate vì muốn lên ngạch thì phải đổ PE, mà muốn đổ PE thì phải học, mà muốn học thì phải mất thì giờ, tốn sức lao động trí tuệ, chóng già mau chết . Tôi không nghe lời sếp vì dù sao tôi cũng có tự ái, bạn bè ai cũng có PE mình không có coi sao được. Sao này tôi có PE không còn làm chung với sếp nữa, nhưng sếp vẫn là vừa là sếp vừa là bạn ăn nhậu nên sếp lại khuyên là có PE nhưng nên gắng tránh dùng cái *stamp* mình càng nhiều càng tốt, nghĩa là nên tránh ở ngành design mà nếu lỡ ở ngành design thì nên ở những ngành *support design* như *traffic design*, *hydraulics design*, hay lộ giới. Sếp nói cũng chừng ấy tiền lương tội gì mà phải cho lắm trách nhiệm cho mệt. Nói tóm lại theo ý sếp việc chính nên coi là phụ việc phụ nên coi là chính, việc làm cho state lãnh lương chính, làm công việc nhẹ nên được coi là phụ. Việc chơi stock là việc phụ nhưng nên điều nghiên, ngâm cứu kỹ là chính để khỏi bị thua

District tôi làm việc là một district nhỏ nhưng lại bao gồm nhiều county, nhân viên trong sở thường hay có những hoạt động cuối tuần với nhau theo từng nhóm một. Nhóm thì chơi golf, nhóm thì đi câu cá, nhóm thì đi surf . . . . Tôi thì ở trong nhóm nhậu nhẹt và đi tới mấy cái bar mỹ coi topless. Lẽ dĩ nhiên là sếp cũng trong nhóm của tôi Tôi vào nhóm cũng theo lời giới thiệu của sếp. Sếp nói làm cho state có hai điều kỵ cần phải chú ý, một là phải dè dặt (honest) hai là tránh các vụ thưa kiện *sexual harassment*, gái đẹp ngoài đời thiếu gì, đây là xã hội mở, thích giải trí thì cứ việc ăn bánh trả tiền là xong , mà đến giải trí ở các bar lại có tụi security coi chừng dùm, tụi nó chỉ muốn mình tiêu tiền mà thôi, mình có nhiều tiêu nhiều, có ít tiêu ít, nếu có nhỏ nào muốn làm phiền thì chỉ việc nói tao không còn tiền là

xong. Không mợ nào thích kẻ không tiền . Tôi theo sếp nhập vào nhóm cũng chỉ vì chuyện stock. Nhờ sếp chỉ đánh ăn hoài không lẽ cứ mời ăn trưa hoài coi sao được. Bèn hỏi sếp kỳ này tôi trúng đậm sếp muốn gì. Khi đó sếp mới khả khả nói vậy sao không đi bar coi topless cho vui. Trước khi vào bar tôi cũng ngại vì mình *minority* nhưng khi đi với *group* thì khỏi phải lo Mọi chuyện đều có sếp và bạn bè trong nhóm. Bây giờ nghĩ lại mới thấy sếp là lão luyện, không như dư luận thường cho rằng tụi Mỹ ngu như bò. Lắm lúc tôi tò mò hỏi sếp đi như vậy mà vợ sếp không cần nhân saọ Sếp cười trả lời, bà thấy có mất mát gì đâu, lương tiền đem về đầy đủ, nếu có ngựa lên một chút (horny) thì bà cũng đỡ mất công *warm up* mà thôi .

Hai điều sếp dạy, tôi đều hiểu rõ, tôi hiểu thế nào là dè dặt hoang. Đơn giản là giao *project* đúng hạn, đúng tiêu chuẩn và không vượt quá số tiền ngân sách cho phép. Không thường xuyên đi trễ về sớm. Không khai gian giờ phụ trội quá mức. Không dùng quá nhiều giờ sickleave để đi đánh bạc. Và không ăn cắp. Điều này chắc có người ngạc nhiên Caltrans có gì mà ăn cắp. Dạ thưa có nhiều thứ lắm. Có người đã bị đuổi vì ăn cắp xăng, lấy xe công sở đầy xăng, về nhà hút xăng ra xong đem vào sở đổ đầy bình với số xe khác . . Caltrans phải dùng video camera để tìm ra thủ phạm, thời đó rất dễ tin người, cứ vào sở bơm đầy xăng xong tự ghi vào sổ, không có ai thêm kiểm soát chi cho mệt. Có người thì ăn gian với nha `thầu, ký thêm nhiều CCO (*Contract Change Order*) rồi nhà thầu về remodeling nhà mình. Những vụ như vậy rất ít nhưng không phải là không có và thường thường tụi thầu một mặt làm theo ý của chánh phạm. Một mặt báo cho cảnh sát biết nên nội vụ mới phát giác . Còn chuyện *sexual harassment* là gì tôi cũng biết , cố gắng để không dính vào những việc ruồi bu, thế mà

tránh ô mớ lại mắc ô mả những district có nhân viên người Việt thường hay có vụ harassment giữa người Việt, như ở một district nọ, bà X ngồi than phiền với bà Y là đứa con gái mình cứ đi chơi về khuya quá hạn cho phép, ông Z ngồi cubicle bên cạnh buột miệng nói chớ qua tại con chị nó ngựa quá, thế là bà X kiện ông Z về harassment với sự làm chứng của bà - - District tôi làm việc không có người Việt thế mà tôi vẫn bị dính vào một vụ kiện như thường, nói oan thì không phải là oan mà nói có tội thì không phải là tội vì nếu có tội đời nào tôi còn làm việc cho state cho đến giờ này

Sau thời gian vẽ tay, chúng tôi được huấn luyện dùng computer để vẽ. Giai đoạn đầu dùng AutoCAD. sau đó chuyển qua dùng microstation và Caice để design. Đại khái đây là 2 software giúp cho người kỹ sư design chính xác hơn nhưng hơi rắc rối khó dùng. Training thì có nhiều nhưng thật sự người sử dụng không thể sử dụng hết các chức năng của 2 software này. Tôi lại là người ưa học hỏi, tò mò bỏ thì giờ để tự học cũng có mà nhờ bạn bè các district khác chỉ dẫn cũng có. Lần lần tôi tự nhiên trở thành chuyên viên về *microstation* trong sở tội Nghĩa là ai làm không được về *Micro station* thì đến cầu cứu tôi và tôi sẵn lòng giúp đỡ. Thật ra hai *software* này cũng chỉ là công cụ mà thôi, nhưng mà nếu không theo kịp thì bị rơi rớt lại sau xa. Ví dụ như ở VN đến nay vẫn chưa đem AutoCAD và *Microstation* vào sử dụng. Nếu chỉ loay hoay vẽ tay thì chỉ design được cho các công trình trong nước mà thôi, không thể nào hội nhập được vào ngành xây dựng trên thế giới. Giả dụ như VN có một đội ngũ kỹ sư giỏi, muốn tìm kiếm những project bên ngoài nước thì không thể nào kiếm được vì bị loại ra ngay vòng đầu interview vì không biết sử dụng AutoCAD hay *Microstation*.

Thành thử đầu tư nhân sự là một việc hết sức quan trọng.

Một hôm có chị Joana ở nhóm bên qua nhờ tôi giúp về *microstation*, chị này mới vào làm khoảng hơn năm nay, chị này thuộc loại chanh cốm, trông thuộc loại có nhan sắc. Trong khi tôi chỉ cho Joana cách dùng các icon trong *microstation* thì chị liền thoáng cho biết là đã lập gia đình từ lâu. Chồng là kỹ sư của một thành phố bên cạnh. Hai anh chị mới nhận nuôi một đứa con gái nuôi vì theo lời bác sĩ Joana có thể nguy đến tánh mạng nếu muốn có bầu. Hết chuyện mình Joana hỏi qua

chuyện tôi, tôi cũng thành thật khai báo là mới qua Mỹ được vài năm, vẫn chưa có gia đình, chưa có nhà cửa vẫn đi ở thuê và ăn cơm chỉ. Vừa nói chuyện vừa làm việc loay hoay giờ lunch đến bao giờ không biết, các cubicle đều trống vắng, Joana rủ tôi đi ăn trưa tại một tiệm ăn tàu. Joana rất thoải mái trong cách nói chuyện còn cho tôi biết là trong hai năm cuối ở đại học những người bạn gốc VN đã giúp Joana rất nhiều trong việc học hành. Tôi nhủ thầm, kể ra đẹp như Joana thì

ai cũng muốn giúp đâu chỉ là người Mỹ gốc Việt. Ăn xong Joana dành trả tiền, đời nào tôi chịu mất mặt cao bồi dành trả tiền cho bằng được. Sau đó về sở, chúng tôi lại chú ý đầu vào computer. Từ đó tôi thường xuyên giúp đỡ Joana mỗi khi cô cần, lắm khi tôi làm giúp cho *project* của Joana vì rảnh thì giờ. Một hôm Joana đem lại cho tôi một bịch trái cây và nói đây là trái Chinese date mà ông nội trồng trong vườn mà không ai biết ăn cả. Tôi giờ bịch ra và thấy đó là trái táo tàu nhưng vẫn còn xanh, ăn vào chua lè. Tôi nói cho Joana biết là trái này chỉ ăn được khi chuyển qua màu nâu chứ còn xanh là không ăn được. Joana cười nói thế là có người biết ăn rồi đấy, mấy chục năm trời nay không ai ăn trái

cả, nội giữ cây này lại vì cái dáng của nó đẹp. Gần tháng sau Joana lại cho biết cây táo trái đã chuyển qua màu nâu, muốn ăn thì lại nhà mà hái vì cây rất cao Thuở nhỏ ở Hội An tôi thích nhất là 3 món, táo tàu, cao yến chi và cao lâu Cao lâu cũng tựa tựa như hoành thánh, còn cao yến chi là một thứ trái cây gì tôi không biết được tằm thuốc bắc, không hột ăn rất ngon nhưng cũng rất mắc so với táo tàu và ô mai Ngày nay mỗi khi nhắc đến Hội An người ta thường nhắc đến mỳ quăng và cao lâu Tôi không biết tại sao người ta không nhắc đến cao yến chi . Chiều đó tôi đến nhà Joana để hái táo tàu. Cây táo thật cao , trái lại ở các phần đầu cành, khó mà bò ra được . Tôi dùng cách rung cành cho trái rụng xuống đất, Joana cười nắc nẻ bảo tôi giống như con ape. Được thể tôi làm bộ như con khỉ lấy tay gãi nách miêng thì kêu lên khếch khếch. Hái xong một bịch lớn, tôi định ra về thì Joana bảo vào buồng tắm dọn dẹp dung nhan một tý vì lấm lã cây ở trên đầu trông dơ như bọn Mẽ. Không muốn bị chê là dơ, tôi vào buồng tắm rửa sơ khuôn mặt xong định dọt. Ra cửa Joana lấy tay phủi vai tôi, cười cười nói quả là anh không sống với đàn bà. Tôi không biết nói gì hỏi bạn vợ chồng cô dâu rồi Joana không đáp chỉ nheo mắt hỏi, sợ hả ? Tôi lắc đầu, sợ cái gì. Joana véo tai tôi và nói đừng giả vờ, sợ cái gì thì biết đấy Máu anh hùng dân tộc nổi lên và bỗng chợt nhớ đến nhà văn nữ Nguyễn Thị Hoàng, tác giả cuốn truyện Vòng Tay Học Trò nổi tiếng trước 75 :cho không bao giờ phí, chỉ kẻ không biết hưởng của cho mới là phí . Tôi không muốn phí của trời, hôn nhẹ lên má Joana . Trời dật qui thần ơi, Joana đáp ứng lại tận tình, ôm chầm lấy tôi hôn lấy hôn để. Tôi cũng phản ứng tự nhiên của giống đực, lòng nữa khoái nữa lo tới luôn bác tài. Sau hồi đầu lưỡi, tôi dẫn Joana ra và nói như vậy có phải là sợ không. Joana mặt đỏ bừng trả lời, bắt đầu như vậy là khá lắm đó. Tôi vội dơ tay bye

bye, tay vợ bịch táo tàu và đông luôn ra khỏi cửa

Về nhà tôi hú hồn, nghĩ mình chơi đại, người ta có chồng, có con (nuôi) dính vào làm gì tổn đức . Thế là khi vào sở tôi hành xử như không có gì xảy ra. Joana cũng vậy , cũng đến hỏi tôi là đã vài câu như thường lệ. Cho đến chiều thứ sáu Joana rủ tôi tối này đến nhà nàng chơi happy hour .Tôi trả lời hàng hai, để coi đã. Joana cười nói, be a man Tôi cũng cười cười .Chiều về nhà tôi cũng băn khoăn chưa quyết định đi hay không đi .Bạn trai gái trong sở đến nhận nhệ cuối tuần là chuyên thường, nhưng trường hợp Joana thì lại khác. Bỗng phone reo lên, tôi nhắc máy, Joana ở đầu dây nói sao chưa tới mấy người bạn khác đang chờ đây nè. Tôi trả lời OK chừng 15 phút nữa tôi sẽ tới. Bỏ phone xuống tôi rất vui vì đã quăng được gánh lo đi, đâu phải chuyện riêng tư gì, chỉ vì mình hay nghĩ bậy cho người ta mà thôi

Tôi đã đến nhà Joana và chuyện oan trái bắt đầu . Chẳng có bạn bè nào ở đó cả, chỉ một mình ên Joana và tôi, chồng nàng và con gái đã đi Los Angeles từ chiều để coi *baseball* . Làm sao tôi chống đỡ nổi tuyệt chiêu của Joana . Thành thật mà nói đó là một đêm tuyệt vời, không có gì đáng phàn nàn nếu lương tâm tôi không cắn rứt. Một đêm tuyệt vời cho cả tôi và nàng, nếu không thì tại sao sáng mai lại tôi nhận được cú phone của nàng, giọng dịu dàng ông ẹo như Nicole Smith. Hệ lụy đã bắt đầu trong hạnh phúc tràn lan tay ba . Nàng giới thiệu tôi với Steve chồng nàng, khi nào chồng đi vắng thì nàng đến với tôi, trong sở không một ai biết cả. Tôi cũng thích thú cuộc tình lén lút này dù rằng tôi chả yêu thương gì Joana. Lắm lúc tôi cũng không biết tại sao Joana chịu đến tôi, có phải gái Mỹ thường thích của lạ hay vì tánh tôi vô cầu vô lụy, có cũng được không cũng không sao Sau một thời gian dài tôi mới

khám phá ra bí mật của cặp vợ chồng này Joana bẩm sinh không thể có con được và Steve lưỡng tính về vấn đề sex. Joana bảo lúc đầu nàng không để ý sau mới thấy anh chồng lơ là về chuyện chăn gối, cho đến khi trên chuyến cruise đi Carabean nàng mới tìm thấy chàng trong phòng bạn trai đi cùng chuyến. Với Mỹ cũng dễ thôi, từ đây vẫn sống chung, ai muốn làm gì thì làm. Sau đó hai vợ chồng mới nuôi một đứa con nuôi cho đỡ buồn. Mọi chuyện xuôi buồm xuôi mái hơn 2 năm cho đến khi nàng đặt vấn đề, nàng muốn ly dị, chồng nàng. Nàng nghĩ đến tương lai đứa con gái, nàng muốn có một gia đình thật sự với tôi. Tôi tá hỏa tam tinh, khuyên nàng đừng làm vậy, tình trạng lâu nay vẫn êm đẹp sao lại muốn thay đổi *No break, No fix*. Tôi càng ra sức thuyết phục, Joana lại càng ngoan cố khăng khăng giữ ý mình. Đã liều cho liều luôn, tôi nói thẳng là tôi không muốn lập gia đình, bất cứ với ai. Ánh mắt Joana đại hãn đi, thất thần nhìn tôi một lúc rồi bỏ đi. Hú hồn hú vía, thế là thoát

Cả tuần sau không thấy Joana đi làm, tôi tự mừng thầm. Tuần sau nữa cũng không thấy bóng dáng Joana. Sáng hôm đó mới bước ra cửa đi làm, có người chặn tôi lại, tự giới thiệu là người của toà án yêu cầu tôi ký nhận lệnh của toà án. Tôi ký đại vì thấy đúng tên mình, mở ra coi mới biết đó là lệnh Restraining Order của toà án, cấm tôi không được đến gần Joana Louis trong vòng 50 feet. Đến sở ngồi chưa nóng dít thì sếp bảo tôi lên phòng phó giám đốc có chút việc. Phó Giám Đốc nói thẳng thừng kể từ nay anh xuống làm việc với sếp mới ở lâu một vì có lệnh của toà án. Tôi định phân trần nhưng PGD đã xua tay nói tôi không care chuyện gì xảy ra cho anh và Joana, tôi chỉ làm theo lệnh của toà án, *its a done deal*. Cũng may là hàng tháng tôi có nạp

tiền cho legal service nên tôi gọi luật sư để nhờ cố vấn, luật sư nói thường thường Restraining Order chỉ là bước đầu cho một toan tính nào đó về luật pháp tôi nên nộp đơn xin toà một *Restraining Order* cấm Joana không được tới gần tôi trong vòng 50 feet. Tôi cho luật sư biết tôi còn giữ bằng chứng về cuộc tình giữa chúng tôi là đồng tình hai bên chứ không ai bị ép buộc. Đó là một mảnh napkin trên đó Joana đã viết "*Fuck me now*" trong một chuyến đi Hawaii chung. Đó là hai vé máy bay đi Hawaii mà tôi tuy không bỏ tiền mua mà vẫn giữ làm kỷ niệm. Ngày ra toà, tôi đi cùng luật sư, Joana đi với chồng nàng. Khi tôi trình toà những bằng chứng đã kể trên, tôi lên nhìn Joana và thấy nàng cười...

Toà phán quyết *Retraining Order* cho cả hai bên, tôi không được tới gần nàng và nàng không được tới gần tôi. Tưởng thế là yên nào ngờ Joana bất kể lệnh toà hàng ngày xuống lầu đến phòng tôi

làm việc và nói là nàng không thể rời tôi được. Không lẽ tôi kêu cảnh sát đến bắt nàng? Mà nếu không thì nàng có thể gọi cảnh sát nói ngược thì sao? Tôi đành chạy lên cầu cứu PGD và ông này giúp tôi bằng cách đổi tôi ra làm việc ngành *construction* xa sở khoảng 90 mile, đây là văn phòng xa nhất sở mà vẫn thuộc district này. Thỉnh thoảng Joana vẫn gọi phone cho tôi nói chuyện cả kê dê ngỗng

Vẫn cảm thấy không an toàn, tôi apply in chuyển vùng qua district khác, núp tít trong vùng sa mạc, nóng thật nóng và lạnh thật lạnh, với lời tâm nguyện

***kiếp này xin tồn tới già,
chớ đi nước mặn mà hà ăn chân.***

Truyện của DLDT